

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

**Ε΄ Κυριακή τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. ις' 19-31)
(4η Νοεμβρίου 2012)**

Λόγος είς τὴν Παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου
«Νῦν δὲ (Λάζαρος) ὡδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὁδυνᾶσαι»

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι προσκολλημένοι στὰ ύλικὰ ἀγαθὰ καὶ τὶς ἐπίγειες ἀπολαύσεις δὲν πιστεύουν στὴ ζωὴ μετὰ θάνατον. «Ἐδῶ εἶναι ἡ κόλαση, ἐδῶ κι ὁ παράδεισος», φωνάζουν σαρκαστικά, κλείνοντας τὸν ὄρίζοντα τῆς ψυχῆς τους σὲ μιὰ ἔγκοσμια προοπτική. «Ἄς περάσουμε καλὰ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ ζωή, καὶ μετά... βλέπουμε» λένε ἐπιπόλαια. Πόσο ἀδικοῦν τὸν ἑαυτό τους...!

Ωστόσο τὸ σημερινὸ ίερὸ Εὐαγγέλιο μᾶς καλεῖ νὰ δοῦμε τὴ ζωή μας μέσα ἀπὸ μιὰ ἄλλη προοπτική. Τὴν προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος. Ή παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου ποὺ μᾶς παρουσίασε ὁ Κύριος, μᾶς δίνει τὴν ἀφορμὴν ἡ οὐρανού σημαντικότερη σημεῖα: Πρῶτον, ὅτι ὑπάρχει κόλαση καὶ παράδεισος, καὶ δεύτερον, ὅτι τὸ ποῦ θὰ ὁδηγηθεῖ κάθε ἄνθρωπος ἔξαρταται ἀπὸ τὴν ἐπίγεια πορεία του.

1. ΚΟΛΑΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ο Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς χρησιμοποιῶντας αὐτὴν τὴν πρωτότυπη καὶ πολὺ διδακτικὴ Παραβολὴ μᾶς ἀποκάλυψε σαφῶς ὅτι ὑπάρχει ζωὴ μετὰ θάνατον. Υπάρχει καὶ Παράδεισος καὶ Κόλαση. Διότι καὶ ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς Λάζαρος κάποτε πέθαναν. Καὶ ὁ μὲν πλούσιος κατέληξε στὸν Ἄδη, ὅπου ὑπέφερε τοὺς πόνους καὶ τὶς ὁδύνες τῆς κολάσεως, ἐνῷ ὁ πτωχὸς Λάζαρος μεταφέρθηκε ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀβραάμ, γιὰ νὰ ἀπολαμβάνει ἐκεῖ τὴν αἰώνια μακαριότητα τοῦ παραδείσου.

Ο Λάζαρος «παρακαλεῖται» καὶ ὁ πλούσιος «ὁδυνᾶται». Ο ἔνας ἀπολαμβάνει παρηγορία καὶ ἀνακούφιση, ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ εὐφροσύνη. Ο ἄλλος δοκιμάζει ἀφόρητη θλίψη καὶ ὁδύνη, τρόμο καὶ φρίκη. Αὐτὲς οἱ δύο ἀντιθετικὲς καταστάσεις ἀντικατοπτρίζουν τὴν πραγματικότητα τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς.

Παράδεισος καὶ κόλαση, λοιπόν. Ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος εῖναι ἡ κόλαση, τόπος ὁδύνης ψυχικῆς καὶ μαρτυρίου αἰώνιου. Αὐτὴ εἶναι ἡ «γέεννα», «τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, ὃπου ὁ σκώληξ οὐ τελευτᾷ καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται» (Μάρκ. θ' 43-44). Μέσα σ' αὐτὸ τὸ «ἄσβεστο πῦρ» βρισκόταν ὁ πλούσιος καὶ ζητοῦσε ἔστω μία σταγόνα νεράκι, γιὰ νὰ δροσίσει τὴ γλῶσσα του, ἀλλὰ οὕτε αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση τῆς ἀφόρητης ὁδύνης ὁ ἀμετανόητος ἀμαρτωλὸς βασανίζεται αἰώνιως ἀπὸ τὴν ἔνοχη συνείδησή του, ἡ ὁποία τὸν πλημμυρίζει μὲ τύψεις γιὰ τὶς ἀμαρτίες του. Παράλληλα ὑποφέρει κι ἀπὸ τὰ πάθη του ποὺ μένουν ἀνικανοποίητα, ἐπιτείνοντας τὰ αἰώνια βάσανά του.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶναι ὁ παράδεισος, δηλαδὴ ἡ αἰώνια ζωὴ μέσα στὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ὄποίου οἱ δίκαιοι «ὄψονται τὸ πρόσωπον» (Ἄποκ. κβ' 4). Ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου θὰ βλέπουν τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ γεμάτο δόξα καὶ λαμπρότητα καὶ ἡ δόξα αὐτὴ θὰ ἀντικατοπτρίζεται στοὺς ἴδιους, ὡστε νὰ λάμπουν «ώς ὁ ἥλιος» (Ματθ. γγ' 43). Στὸν παράδεισο οἱ δίκαιοι θὰ ζοῦν συντροφιὰ μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀγίους καὶ αὐτὸ θὰ τὸν χαρίζει ἀνάπαυση, χαρὰ καὶ εύτυχία. Αὐτὸ δηλώνει ἡ ἔκφραση «εἰς τὸν κόλπους Ἀβραάμ». Μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἀβραάμ, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ Θεοῦ, πατέρας ὅλων τῶν πιστῶν στὸν Θεὸν ἀνθρώπων, ὑπάρχει ἡ ἀπέραντη εύτυχία καὶ μακαριότητα.

2. ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ

Πῶς ὅμως καθορίζεται ἡ κατάσταση στὴν ὁποία θὰ βρεθοῦμε μετὰ θάνατου; Τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θὰ μᾶς ὁδηγήσει εἴτε στὴν αἰώνια κόλαση εἴτε στὴν αἰώνια εύτυχία; Εἶναι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας στὸν κόσμο αὐτό. Ἀν ζοῦμε μιὰ ζωὴ ἀτομιστικὴ καὶ ύλιστικὴ ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν μετανοοῦμε, τότε στὴν ἄλλη ζωὴ θὰ ἔχουμε τὴν ἴδια τύχη μὲ τὸν πλούσιο τῆς Παραβολῆς. Ἀν ὅμως ἀγωνιζόμαστε νὰ ζοῦμε ὅπως θέλει ὁ Θεός, ζητοῦμε ταπεινὰ τὸ ἔλεός Του καὶ ὑπομένουμε μὲ πίστη τὶς δοκιμασίες αὐτῆς τῆς ζωῆς, ὅπως ὁ πτωχὸς Λάζαρος, τότε μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ θὰ ἀξιωθοῦμε νὰ ἀπολαύσουμε τὴν αἰώνια χαρὰ καὶ εύτυχία στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ παροῦσα ζωὴ θὰ κρίνει τὸ αἰώνιο μέλλον μας φαίνεται ξεκάθαρα καὶ ἀπὸ τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου περὶ τῆς ἡμέρας τῆς Κρίσεως. Ἐκεῖ ὁ δικαιοκρίτης Κύριος θὰ ἀνταμείψει τοὺς «εὐλογημένους τοῦ Πατρὸς» γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔδειχναν ἐνόσω ζοῦσαν, ἐνῷ ἀντίθετα θὰ καταδικάσει «εἰς κόλασιν αἰώνιον» αὐτοὺς ποὺ ἔζησαν ἐγωιστικά, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν συνάνθρωπό τους, καὶ παρέμειναν ἀμετανόητοι. (Ματθ. κε' 31-46).

Ἄρα λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ζωή μας κρίνεται τὸ αἰώνιο μέλλον μας. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς προειδοποιεῖ αὐστηρά: «Μὴ πλανᾶσθε, Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὁ γὰρ ἔὰν σπείρῃ ἀνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει» (Γαλ. γ' 7). Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἔξαπατήσει τὸν Θεὸν κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ σπείρει κάθε ἀνθρωπος, αὐτὸ καὶ θὰ

θερίσει. Καὶ συνεχίζει: «Ἄρα οὖν ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζόμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας» (στίχ. 10). Συνεπῶς, ὅσο ζοῦμε ἀκόμη καὶ ἔχουμε καιρό, ἃς κάνουμε πρὸς ὅλους τὸ καλό.

΄Η σημερινὴ Παραβολὴ πρέπει νὰ μᾶς συγκλονίσει. Τὸ τραγικὸ κατάντημα τοῦ πλουσίου ἀποτελεῖ ἔνα μήνυμα πρὸς ὅλους ὅσοι ζοῦν ἐπιπόλαια, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ αἰώνιο μέλλον τους. Εἶναι καιρὸς λοιπὸν νά μετανοήσουμε! Νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ τὴν αἰώνια σωτηρία μας. Τώρα! Πρὶν περάσουμε τὰ σύνορα αὐτοῦ τοῦ κόσμου• διότι τότε θὰ εἶναι πλέον πολὺ-πολὺ ἀργά...

π. Γ.Κ

[dkpdf-button]